

קונטרס

חיוף שוה זָהב

יחזק ויאמץ את נשמות ישראל להיות תמיד
בשמחה, ולקבל את פני חברו בסכר פנים
יפות, ותמיד שיהיה חיוף על פניו.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תוכב"א

הַכְּתָבָת לְהַשִּׁיג אֶת הַסֵּפֶר הַזֶּה
וְכָל סֵפֶרֵי אֲדָמוֹר מוֹהֲרָן מְבַרְסֵלָב זי"ע
וְסֵפֶרֵי תַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים

* * *

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

יְבִנְאֵל

עִיר בְּרֵסֵלָב

גָּלִיל

* * *

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מְתִיבְתָא הַיְכַל הַקֶּדֶשׁ – חֲסִידֵי בְּרֵסֵלָב

.42nd st 1129

Brooklyn N.Y. 11219

* * *

מוֹסְדוֹת "הַיְכַל הַקֶּדֶשׁ" חֲסִידֵי בְּרֵסֵלָב בְּאֶרֶץ וּבְחוּ"ל

שֶׁע"י עֲמַתַת "יִשְׁמַח צְדִיק - קַהֲלַת בְּרֵסֵלָב בְּגָלִיל"

בְּנִשְׂאוֹת כ"ק מוֹהֲרָא שׁ שְׁלִיט"א – הַצְּדִיק מִיְבִנְאֵל

רַח' רַבִּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלָב 1, ת.ד. 421 יְבִנְאֵל, 15225

טֶלְפוֹן רַב קוֹי: 04-6708356 – פַּקֵּס: 04-6708359

E-Mail: breslevcity@gmail.com

Web site: www.breslevcity.co.il

breslevcity.co.il
הַר | שְׂדֵה | בֵּית

קוֹנְטָרַס

חֵיוֹן שְׂוֵה זָהָב

.א.

צָרִיף שְׂתַדַּע, אֲהוּבִי, בְּנִי! כִּי חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ (אבות א, טו): וְהָיִי מְקַבֵּל אֶת כָּל
הָאָדָם בְּסֹבֵר פָּנִים יְפוֹת; שְׂצָרִיכִים לְקַבֵּל אֶת כָּל
אָדָם שְׂפּוֹגְשִׁים בְּחֵיוֹן וּבְפָנִים שׁוֹחֲקוֹת, וְאֵין אַתָּה
יְכוֹל לְתַאֵר וּלְשַׁעַר אֶת גְּדֹל הַזְּכוּת הַזֶּה שֶׁל אָדָם
שֶׁמְקַבֵּל אֶת הַזּוֹלַת בְּפָנִים יְפוֹת וּבְחֵיוֹן, כִּי
מִסְתּוֹבְבִים כָּל־כֶּף הַרְבֵּה אֲנָשִׁים בְּזֵה הָעוֹלָם
שְׂבוּרִים וּדְצוּצִים, מְרַב צְרוּת וְיִסוּרִים שְׂעוֹבְרִים
עֲלֵיהֶם, עַד שֶׁהֵם מֵיֹאשִׁים מִחַיֵּיהֶם, וְנִדְמָה לָהֶם
כְּאִלוּ אֵף אֶחָד אֵינוֹ מְעַנֵּן בָּהֶם, וְזֶה שׁוֹבֵר אוֹתָם
יּוֹתֵר, כִּי הֵם מְרַגִּישִׁים אֶת עֲצָמָם לֹלָא כְּלוּם, וְאֵין
לָהֶם יַחַס מְשׁוּם בְּרִיָּה, אֲשֶׁר זֶה מְדַכָּא אוֹתָם יּוֹתֵר
וְיּוֹתֵר, וְהֵנָּה אַתָּה בָּא, אֲהוּבִי, בְּנִי! עִם חֵיוֹן עַל

פְּנִיךָ, וְאַתָּה מְקַבֵּל אֶת כָּל אֶחָד בְּסִבָּר פְּנִים יְפוֹת,
 אַתָּה מִמַּשׁ הַצִּלְתָּ בֶּן אָדָם מִלְּהִתְאַבֵּד, פְּשׁוּטוֹ
 כְּמִשְׁמָעוֹ, וְאִין אַתָּה יְכוּל לְתַאֵר אֶת גְּדֹל הַזְכוּת
 שֵׁישׁ לָךְ, כִּי הָאָדָם שֶׁפָּגַשׁ אוֹתְךָ, וְהִקְדַּמְתָּ לוֹ שְׁלוֹם
 בְּחִיוֹף עַל פְּנִיךָ, פֶּתְאִים מִתְחִיל לְהִרְגִישׁ שֶׁהוּא
 גַּם־כֵּן שׁוֹה מִשְׁהוֹ, וּמִמַּשׁ הַחַיִּית אֹתוֹ, פְּשׁוּטוֹ
 כְּמִשְׁמָעוֹ, הָאִם זֶה הִיָּה כָּל־כֶּךָ קָשָׁה לָךְ לְקַבֵּל אֶת
 פְּנֵי הַזּוֹלָת בְּחִיוֹף?! הָאִם עָלָה לָךְ כֶּסֶף לְחִיוֹף
 לַזּוֹלָת?! וְלָכֵן לָמָּה לֹא תַעֲשֶׂה אֶת זֶה תָּמִיד לְכָל
 בְּרִיָּה בְּעוֹלָם, לְקַבֵּל אֶת פְּנֵיו בְּסִבָּר פְּנִים יְפוֹת
 וּבְחִיוֹף עַל הַפְּנִים, שְׁבֹזָה אַתָּה מִגְּבִיָּה וּמְצִיל בְּנֵי
 אָדָם מִמַּחְשָׁבוֹת שֶׁל הַתְּאַבְדוֹת, אוֹ אַתָּה מִגְּבִיָּה
 אֲנָשִׁים שְׁבוּרִים וְרְצוּצִים וּמִיֹּאשִׁים מִחַיִּיהֶם, וְעַם
 הַחִיוֹף שֶׁלָּךְ אַתָּה מְכַנֵּס בָּהֶם תְּקִנָּה לְחַיּוֹת, וְעֲשִׂיתָ
 לָהֶם אֶת הַיּוֹם שֶׁלָּהֶם. וְלָכֵן אֲנִי מְאֹד מִבְּקֵשׁ אוֹתְךָ,
 אֶהוּבִי, בְּנִי! שֶׁתִּרְגִּיל אֶת עֲצֻמָּךְ מֵהַיּוֹם וְהִלָּאָה רַק
 לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וְתִקַּבֵּל אֶת הַזּוֹלָת עִם פְּנִים
 שׁוֹחֲקוֹת, וְאַף שֶׁאֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁגַּם עָלֶיךָ עוֹבְרִים עֲכָשׁוֹ
 מִשְׁבָּרִים וְגַלִּים, צָרוֹת וְיִסּוּרִים, עִם כָּל זֹאת אִם
 תִּרְגִּיל אֶת עֲצֻמָּךְ לְחִיוֹף לְכֻלָּם, וְלִקְבֹּלָם בְּסִבָּר פְּנִים
 יְפוֹת, זֶה יַעֲזֹר לָךְ גַּם־כֵּן לְצִאת מֵהַצָּרוֹת שֶׁלָּךְ,
 וְכִמוֹ שֶׁאָמַר הַחֲכָם מִכָּל הָאָדָם (מִשְׁלֵי כו. ט):

"כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם", ופרש
 רש"י: כמים הללו, הפנים שאפה מראה לתוכן —
 הן מראות לה, כן לב האדם לאדם, חברו לפי מה
 שאדם יודע שחברו אוהבו, כן הוא מראה לו פנים.
 וכן הוא בפרוש רש"י (יבמות קיז): כמים הללו,
 שאדם צופה בהן ורואה בהם פנים כפניו, אם הוא
 שוחק — הן שוחקות, ואם הוא עוקם — הן
 עקמות, כן לב האדם לאדם האחר, אם הוא אוהב
 את זה, גם זה הוא אוהבו, ואם הוא שונא את זה,
 גם הוא שונאו; וכן הוא (מדרש משלי כז): כמים
 הפנים לפנים, וכי מים פנים יש להם, אלא מה
 תלמוד לומר? מה המים הללו אתה נותן אותם
 בכלי ומסתכל בהן, והן נראין לה, כך לב האדם
 לאדם, הינו כדגמת ראי, אינה פרצוף שתראה נגד
 הראי, תראה את זה חזרה, כמו־כן כשאדם מקבל
 את כלם בסבר פנים יפות, ומחייך להם, כן יראה
 חזרה, כי אם אפה שבור, אהובי, בני! ועוברים
 עליך צרות ויסורים ומרירות ומכאובים, ונדמה
 לה, שאף אחד אינו מענין בה, ואפה שבור ורצוץ
 ביאוש ובדכאון, ואף אחד אינו נותן לה תשומת־
 לב, ומרים לה החיים מאד, אם תרגיל את עצמך
 לקבל את פני הזולת בסבר פנים יפות, ועם חיוך

על פניך, תראה שגם הזולת יקבל אותך בחיוף ובסבר פנים יפות, ובזה תרויח שני דברים: הן החיית את עצמך, כי אתה רואה שבן-אדם נותן לך תשומת-לב ומחייך אליך, והן הצלת את החיית אדם אחר. ולכן למה, אהובי, בני! לא תרגיל את עצמך לחייך לכלם, ולקבל את כלם בסבר פנים יפות, ואם תתנהג כך, אזי עולמך תראה בחייה, ותהיה הכי מאשר. נסה את זה, ותנכח ותתודע איך "חיוף שוה זהב".

ב.

צריך שתדע, אהובי, בני! אשר אין עוד דבר יפה כמי שמקבל את פני הזולת בסבר פנים יפות ובחיוף, כי זה שוה יותר מכל דבר שבעולם, כי הולך לו אדם שבור ורצוץ ומיאש, ונדמה לו כאלו עולמו חרב בעדו, ואין מי שיסתכל עליו, ואין מי שיתן לו תשומת לב שהוא כל-כך צריך, והנה בא לפניו אדם עם חיוף רחב על הפנים, ומקדים לו שלום, בזה, אהובי, בני! הצלת את האדם הזה ממות לחיים, פשוטו כמשמעו, וזה שוה יותר מכל הכסף שבעולם, כי חכמינו הקדושים אמרו (נדרים

(מא.): אין עני אלא מדעת, מי שאין לו שכל ודעת, והוא צריך תשומת-לב מהזולת בקביעות, זה נקרא עני הכי גדול, כי מאחר שהוא נצרך לבריות, ולאדם בזה שנקרא עני מדעת, היינו שתמיד מחפש את התשומת-לב מהזולת, לא יעזר אם תתן צדקה או עזר כספי, כי הוא צריך רק חיוף, ולקבלו בסבר פנים יפות, וזה שנה כבר יותר מכל הון דעלמא שתתן לו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (כתובות קיא:): על הפסוק (בראשית מט, יב): "ולבן שנים מחלב", טוב המלבין שנים לחברו יותר ממשקהו חלב, שנאמר: "ולבן שנים מחלב", אל תקרי לבן שנים אלא לבון שנים; בזה שאדם מראה להזולת את השנים הלבנות שלו עם חיוף רחב על הפנים, ומקבלו בסבר פנים יפות, זו הצדקה הכי גדולה, ואין עוד צדקה יותר גדולה מזו, וכמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קו) על הפסוק (תהלים מא, א): "אשרי משכיל אל דל", אשרי אדם שמכניס שכל בדל, כי עקר הדלות והעניות של העני — מדעת, שהוא צריך תשומת-לב מהזולת, ולו כבר לא תועיל נתינת צדקה או עזר כספי, הוא צריך סך הכל יחס ותשומת-לב, ולכן, אהובי, בני! בזה שתלבין את

שגוף להזולת, ותחייף לו, זה שנה הרבה יותר
מכסף. ולכן ראה להרגיל את עצמך להקדים
בשלוש כל אדם, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים
(ברכות יז): אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי, שלא
הקדימו אדם שלום מעולם, אפלו נכרי בשוק; כי
את כלם הקדים בשלוש עם חיוף, וקבל את כלם
בסבר פנים יפות, ואת זה החדייר בתלמידיו, ולכן
למה לא תרגיל את עצמך, אהובי, בני! לקבל את
פני הזולת בסבר פנים יפות ובחיוף על הפנים,
ובזה עולמך תירש בחיך, כי אתה פשוט מציל בני
אדם מהתאבדות. ורבנו ז"ל אמר (שיחות הר"ן, סימן
מג): על-ידי שמחה יכולין להחיות אדם אחר; כי
יש בני-אדם, שיש להם יסורים גדולים ונוראים,
רחמנא לצלן, ואי אפשר להם לספר מה שבלבם,
והם היו רוצים לספר את כל מה שמעיק להם, אף
אין להם בפני מי לספר ולהשיח עמו את כל אשר
עם לבבם, והם הולכים מלאי יסורים ודאגות,
וכשפא אדם עם פנים שוחקות וחיוף על הפנים,
הוא יכול להחיותם ממש, ולהחיות אדם אינו דבר
פשוט, אלא הוא דבר גדול מאד. וכמו שאמרו
חכמינו הקדושים (תענית כב): מהני תרי בדחי,
שזכו למה שזכו, על-ידי שהיו משמחים בני-אדם;

הינו שהיו שני בני-אדם, שדרךם היתה לברח ולשמח את הבריות, ואמר אליהו הנביא לרבי ברוקא, שאלו שני האנשים, הם זוכים ומבטחים להיות בני עולם הבא. ולכן, אהובי, בני! למה לא תכניס את עצמך במצוה רבה זו — לקבל את פני הזולת בשמחה ובסבר פנים יפות, ובחיוף רחב, האם זה עולה לך כסף לחיך לזולת ולשמחו? הלא עולמך תירש בחיך, כי אתה מחיה בן-אדם, ולא עוד אלא שתזכה להיות בן עולם הבא. ולכן זכור תזכר, אשר "חיוף שנה זהב".

ג.

צריך שתדע, אהובי, בני! אשר בזה העולם מסתובבים בני אדם שבורים ורצוצים, מלאשים ומדכאים, ואין להם אף אחד שיחזק אותם, ולכן ראה להכניס את עצמך במצוה זו — לחזק ולעודד ולשמח את נשמות ישראל השבורים והרצוצים, ותעשה לעצמך קביעות חק ולא יעבר, שבכל יום אתה מכרח לחזק כמה אנשים, וזו מצוה רבה מאד, ומי שעוסק בזה, מוחלים לו על כל עוונותיו, כי הקדוש-ברוך-הוא מתפאר עם בר

ישראל שזוכה לחזק ולעודד את נשמות ישראל, ופועל אצלו יתברך שימחלו את עוונות נשמות ישראל, כמאמרם ו"ל (במדבר ובה, פְּרָשָׁה טו, סימן כח): אמר הקדוש-ברוך-הוא למשה, אכלה אותם מלפני, אמר לפניו: רבון העולם, אתה מאריך אף, ועבד אם יהיו מעשיו טובים, ויהא שומע לרבו, ויהא רבו מסתפל בו בסבר פנים יפות, אין מחזיקין לרבו טובה, ואימתי הם מחזיקין? בזמן שהעבד של תרבות רעה, ורבו מסתפל בו בסבר פנים יפות, כף אתה אל תבט בקשה ערפם, שנאמר (דברים ט, כז): "אל תפן אל קשי העם הזה", אמר לו הקדוש-ברוך-הוא: בשבילך אסלח להם, שנאמר (במדבר יד, כ): "ויאמר ה' סלחתי כדברך"; הרי שלך לפניך, שאם מקדימים את פני הזולת בסבר פנים יפות, אפלו שחטא, זה השבח הכי גדול. ולכן ראה, אהובי, בני! לעסק בעסק הקדוש והנורא הזה, לחזק ולעודד ולשמח את נשמות ישראל, ולקרבים אליו יתברך, פי הוא יתברך מתפאר עם בר ישראל שמחזיר בני-אדם בתשובה, כמוכא (זהר תרומה קכח): תא חזי [בא וראה] כל מאן דאחיד בידא דחייבא [כל מי שאוחז בידי חייבים], ואשתדל ביה למשבק ארחא בישא [והוא

משתדל שיעזבו את דרכם הרעה], איהו אסתלק
 בתלת סלוקין, מה דלא אסתלק הכי בר נש אחרא
 [הוא עולה בשלש מדרגות מעלה מעלה, אשר אף
 בן-אדם לא עלה], גרים לאכפיא סטרא אחרא
 [הוא גורם להכניע את הסטרא אחרא], וגרים
 דיסתלק קדשא בריך הוא ביקריה [וגורם שיתעלה
 הקדוש-ברוך-הוא בכבודו], וגרים לקימא פל
 עלמא בקיומיה לעילא ותתא [וגורם להחזיק
 ולקיים את כל העולם הזה ואת כל העולם הבא],
 ועל האי בר נש פתיב (מלאכי ב, ה): "בריתי היתה
 אתו החיים והשלום", וזכי למחמי בנין לבנוי,
 [וזוכה לראות בנים לבניו], וזכי בהאי עלמא, וזכי
 לעלמא דאתי [וזוכה לעולם הזה ולעולם הבא],
 פל מארי דינין לא יכלין למידן ליה בהאי עלמא
 ובצלמא דאתי [פל בעלי דינים לא יכולים לדון
 אותו בעולם הזה ובעולם הבא], עאל בתריסר
 תרעי ולית מאן דימחי בידיה [והוא נכנס בשנים-
 עשר שערים, ואין מי שימחה בידו], ועל דא פתיב
 (תהלים קיב, ב): "גבור בארץ יהיה זרעו דור ישרים
 יברך, הון ועשר בביתו וצדקתו עומדת לעד, זרח
 בחשוך אור לישרים" וגו'; הרי שלך לפניך, אל מה
 האדם זוכה פשמקרב רחוקים אל הקדוש-ברוך-

הוא, שהקדוש-ברוך-הוא מתפאר עמו בעולם הזה ובעולם הבא. ולכן למה לא תעסק, אהובי, בני! במצוה היקרה הזו לקרב נשמות ישראל אליו יתברך, ולחזקם ולעודדם ולשמחם, אשר אין עוד זכות יותר גדולה מזו אצלו יתברך. ועקר הדרך לקרב את הזולת אל תחת פני השכינה, הוא רק על-ידי שתקבל את פניו בחיוף רחב ובסבר פנים יפות, ובה אתה מקרבו אל השכינה. ולכן אשאל אותך — האם אין "חיוף שוה זהב" ?

ד.

צריך שתדע, אהובי, בני! כשאדם מחדיר בעצמו אמונה פשוטה בו יתברך, ויודע ועד, אשר דבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון, כי (חלז' ז'): אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם-כן מכריזין עליו מלמעלה, אדם אינו מקבל מכה קטנה באצבע קטנה, אלא אם-כן מכריזין קדם למעלה; פי אין דבר כזה טבע, מקרה ומזל, אלא הכל משגח בהשגחה פרטית, אזי על-ידי ידיעות אלו אדם תמיד שמח, ואין לו שום טענות על אף ברירה

שבעולם, אפלו על אלו הרשעים המצערים ומציקים לו, ומקניטים ומחרפים ומבזים אותו, כי הוא יודע שהכל ממנו יתברך, כמו שאמר דוד המלך בשעה שקללו שמעי בן גרא (שמואל"ב טז, י): "מה לי ולכם בני צרויה, כי יקלל וכי הונו"ה אמר לו קלל את דוד, ומי יאמר מדוע עשית כן וגו', אולי יראה הונו"ה בעני, והשיב הונו"ה לי טובה תחת קללתו היום הזה"; כי דוד המלך שבחם ותשבחתם של ישראל, רצה להחזיר באנשיו, שאין דבר כזה טבע, מקרה ומזל, אלא אם אחד מבזה ומקלל אותך, זה הכל ממנו יתברך, ואם ישתק ולא יענה למחרפו ולמבזו דבר, ויהיה תמיד שמת, על-ידי-זה ימחל לו הקדוש-ברוך הוא על כל עוונותיו, ויחזיר לו טובה תחת הקללה שמקללים אותו. ולכן, אהובי, בני! ראה למסור את נפשך להיות בשמחה תמיד, ויהיה חיוף על פניך, ותקבל את כלם בסדר פנים יפות, אפלו אלו שמציקים ומצערים אותך, שתק שתק, אהובי, בני! ואל תענה להם, ובזה תזכה בו ברגע להכלל באין סוף ברוך הוא, כי מי ששומע בזיונו ושותק, אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מותרין, חלק א', סימן ר'), זה עקר תשובתו — שידם וישתק למחרפי ולמבזי

נִפְשׁוֹ, וּבְזֶה זֹכָה לְהִיּוֹת אָדָם הַזֹּכֶה לֵישֵׁב עַל
הַכֶּסֶּא, הֵינּוּ שְׂמֵמֵשִׁיף עַל עֲצָמוֹ רוֹחֲנִיּוֹת חִיּוֹת
אֲלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, וְכָל הַטֵּבֵעַ נִכְנָס תַּחְתּוֹ, אֲשֶׁרִי מִי
שְׂזֹכָה לְהִתְחַזֵּק בְּאִמּוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַּרְךָ, וְשׁוּם
דָּבָר בְּעוֹלָם אֵינּוּ יָכוֹל לְשַׁבֵּר אוֹתוֹ, אֲלֵא הוּא תָּמִיד
שֵׁשׁ וְשֵׁמֶחַ בְּחֻלְקוֹ, וְחִיּוּף גְּדוֹל עַל פְּנָיו, וּמִקְבֵּל
אֶת כָּל־סִכָּר פְּנִים יְפוֹת, אֲפֵלוּ אֶת שׁוֹנְאָיו, אֲזִי
יֵדַע וַיִּהְיֶה בְּטוֹת, שְׂמוֹחֵלִין לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו.
וְעַכְשָׁיו אֲשָׂאל אוֹתָךְ: הֲאֵם אֵין ה"חִיּוּף שְׁוֶה

זָהב" ?!

.ה.

צָרִיף שְׂתַדַּע, אֶהוּבִי, בְּנִי! שְׂהַסְמֵ"ךְ־מ"ם
מִתְפַּשֵּׁט עַכְשָׁיו מְאֹד בְּעוֹלָם עִם תְּאֻנֹּת נְאוּף,
רַחֲמָנָא לִישׁוֹבָן, וּכְבָר מְגִיל צָעִיר מְלַמְּדִים אֶת
הַיְלָדִים אֵיךְ לְחַטֵּא וְלַפְגֵּם בְּבְרִיתָם, וְזֶה מְכַנְּסִים
בְּהֵם דְּכֵאוֹן פְּנִימִי, כִּי הַתְּאֻוֹה הַמְּגַנֶּה שֶׁל נְאוּף
מְטַמְּטֶמֶת אֶת הַמֶּחַ, וּמְעַקְמֶת אֶת הַלֵּב, וּמְכַנְּסֶה
בְּהֵם מְרִירוֹת וְעֲצָבוֹת, כִּי הַחַטָּא הַמְּגַנֶּה שֶׁל פְּגָם
הַבְּרִית בָּא מֵהַקְּלָפָה שְׂנֻקְרֵאת יְלָלָה וְכוּ', שְׂכָל
עֲסָקָה רַק לְהַחְדִּיר בְּכַנֵּי אָדָם עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת

ויאוש, ולכן כל מי שמשקע בתאות נאוף, יש לו
 נטיה גדולה להתאבדות, רחמנא לצלן, ומסתובב
 מאד מתסכל, כי החטא הזה הורס את המוח לגמרי,
 ולכן אין עצה אחרת, אלא להכניס בהם שמחה,
 כי אין עוד דבר שבוונה את המוח ומציל את האדם
 מתאות נאוף — כמו השמחה, ולכן תתבונן,
 אהובי, בני, ותראה, שאדם שהוא תמיד שש
 ושמח, הוא נמצא במצב רוח טוב, וזוכה למח נקי,
 ומשתוקק מאד להשיג רוחניות אלקות, כי זו
 התאנה שלו — להתענג בנעם זיו שכנית עזו
 יתברך, אשר אין עוד תאנה ותשוקה יותר גדולה
 מזו, שאדם משיג במח מחשבתו, שהוא יתברך
 נמצא, ואין בלעדיו נמצא, והכל לכל אלקות גמור
 הוא, ודבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו,
 אלא בהשגחת המאציל העליון, ולבו בוער אחריו
 יתברך בתבערה עצומה מאד, ורוצה רק להכלל
 באין סוף ברוך הוא, ומשיג בדעתו איך שדומם,
 צומח, חי, מדבר, זה לבוש לגבי אין סוף ברוך
 הוא, כי אין בלעדיו יתברך כלל, עד שנפתחין
 לפניו עולמות חדשים, ותמיד צרופי הוי"ה לנגד
 עיניו, ומיחד יחודים קדושים, שאף ברקה אינה
 יודעת מזה, וכל זה בא כשפרגיל את עצמו להיות

תמיד בשמחה, שעל-ידי-זה הוא מטהר את עצמו מכל מיני תאוות נאוף, ואינו מהרהר שום הרהורים רעים, לא-כן מי שמשקע בתאוות נאוף, ומהרהר הרהורים רעים, המח שלו נהרס לו לגמרי, והלב שלו נשבר, ונופל בדעתו, ונכנס בו יאוש ודכאון פנימי. ותראה, אהובי, בני! איך שעל-פי-רב, אלו הנואפים המשקעים בנאוף עוד מתחלת ימי נעוריהם, כל המח שלהם מתעקם לגמרי, ומאבדים את השכל, עד שנכנסים לתוך עצמם, וקשה להם קשיות וספקות עליו יתברך, ובפרט אלו שלא גזהרו מפגם הברית בימי נעוריהם, קשה להם מאד אחר-כך להסתגל ולהיות בחברה, והם תמיד הולכים לבד, מבדדים מבני-אדם, כי החטא הזה מכניס באדם רגשות אשמה, כי זה חלק מהמח שלו שהלך לאבוד, ולכן נתעקם לבכם בקשיות ובכפירות ואפיקורסות אחריו יתברך, ומזה בא, שאדם תמיד עצוב וממרמר ומדכא ועצבני, וזה סימן שהוא פגם בבריתו. ולכן, אהובי, בני היקר! אם אתה רוצה לעזור להזולת, שנפל בשאול תחתית הנה ומתחתיו של פגם הברית, ראה לקבלו בסבר פנים יפות, ותמיד תחייך אליו, ותשתדל רק לדבר משמחה, כי השמחה שורפת את כל

הקלפות, ובפרט מי שפגם בברית, אי אפשר לו לצאת מזה, אלא על-ידי שמחה. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קסט): מי ששמח, הקדוש-ברוך-הוא בעצמו שומר אותו שלא יחטא בפגם הברית; ולכן, אהובי, בני! ראה למסור את נפשך להיות רק בשמחה, ועל-ידי-זה גם אתה תנצל מלבוא אל הפגם המגנה הזה שהוא פגם הברית, וכן על-ידי שתהיה שמח, תזכה להציל גם את אחרים, שכבר נפלו בפגם המגנה הזה של גאוף ותאוות רעות, רחמנא לישזבן. ולכן עשה זאת, אהובי, בני! להרגיל את עצמך תמיד להראות פנים שוחקות ושמחות להזולת, ועל-ידי-זה תהיה אתה בעצמך שמור מהחטא המגנה של פגם הברית, וגם תוכל להציל את הזולת מהחטא הזה. ולכן הרגל את עצמך תמיד להיות בפנים שוחקות, ותהיה רק שמח — הן לעצמך והן להזולת, ואז תראה שאני צודק, ותתנדע, אשר "חיוף שוה זהב".

.1

צריך שתדע, אהובי, בני! אשר בזה העולם

עוברים על בני־אדם צרות ויסורים, ואז הוא בספנה גדולה מאד, כמובא בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי־הלכות, כלי בהמה, הלכה ד'): כשהאדם רואה גדל צרותיו בגוף ונפש וממון, שהוא רחוק מהשם יתברך מאד, כמו שהוא יודע בעצמו מה שעובר עליו ברוחניות ובגשמיות, וגם בפרנסה ובגוף יש לו גם־כן יסורין קשים ומרים, כמו ששכיח ברוב העולם עכשו, ואפלו כשבאה עליו איזו צרה ממש, חס ושלום, הוא צריך לראות שלבל יתבלבל לגמרי מחמת רב הצרות והיסורין שעוברים עליו, רק בכל עת ועת, בפרט בעת צרה, חס ושלום, יתן עיניו ולבו ודעתו להסתכל ולהתבונן היטב על חסדי השם יתברך וטובותיו שעשה עמו עד הנה. כי כל אדם כמו שהוא, מאחר שהוא בכלל ישראל, ומניח טלית ותפלין בכל יום, ומיחד שמו יתברך פעמים בכל יום ויום, ראוי לו לתן תודה והודאה להקדוש־ברוך־הוא בכל יום ויום על עצם חסדו וטובו יתברך עליו, שזכה להיות בכלל ישראל מקבלי התורה, ולא עשני גוי כגויי הארצות, מכל שכן שכל אחד יודע בנפשו כמה טובות נפלאות בפרטיות שגמל עמו הקדוש־ברוך־הוא מעודו עד היום הנה. וצריך להרגיל את עצמו להודות ולהלל

ולשבת ולפאר את הבורא יתברך שמו על כל
 הטובות והנפלאות שעשה עמו, ועל-ידי-זה יהיה
 לבו נכון בטוח, שגם עתה השם יתברך לא יסיר
 חסדו וטובו מאתו, ויחזק את לבו לצעק ולהתחנן
 ולבקש ממנו יתברך, שיצילהו גם עתה מפל
 הצרות והיסורין, כמו שאמר דוד (תהלים קח, יא):
 "מי יבילני עיר מבצר, מי נחני עד אדום", הינו
 שמי שעזר לי עד הנה, ונחני עד אדום, הוא
 יובילני עיר מבצר גם-כן. וזה (שם יח, ד): "מהלל
 אקרא הוה", שטרם שאני קורא אליו יתברך על
 צרותי, אני מהללו ומשבחו על הטובות והחסדים
 שעשה עמי עד הנה, כי דיקא על-ידי-זה אני יכול
 לקרותו ולבקשו, כי על-ידי שאדם נוטן תודה
 והודאה להקדוש-ברוך-הוא על העבר, על-ידי-זה
 הוא יכול לבקש על להבא, וזה (שם ג, יד): "זבח
 לאלהים תודה ושלם לעליון גדריה, וקראני ביום
 צרה אחלצה ותכבדני", הינו שגם קדם שיוציאין
 מהצרה של עכשו, וצריכין לקרותו ולבקשו
 יתברך, שימתיק ממנו כל הדינים, ויוציאו מפל
 הצרות שגפל להם, צריכין קדם להביא תודה על
 העבר, ואז דיקא "וקראני ביום צרה". וכמו
 שאמרו חכמינו הקדושים (עין ברכות נד), שצריכין

להיות מודה על העבר, ומבקש על להבא, כי כשאין מודים על העבר, קשה מאד לקרותו יתברך מגדל אטם הלב שנתאטם מרבוי הצרות והיסורים והמרירות שעוברים עליו, ובפרט עתה בארץ הגלות, שכמעט אין יום שאין צרתו מרבה מחברו, רחמנא לצלן, והפרנסה דחוקה מאד, והבעל־דבר מתפשט על כל אחד ואחד לארץ ולרחב, והמחלקת והקטגוריה והקנאה והשנאה מתרבה בכל פעם, וכל מה שרוצים להתחיל לצאת ממה שצריכין לצאת, ולהתקרב לאיזו עבודת השם יתברך, אין מניחין אותו, ומתגרין בו יותר, חס ושלום, ומעצם רבוי המניעות שמתפשטות עליו מרב צרותיו ויסוריו, אין יכולין לפתח פה לפרש שיחתו לפניו יתברך, על־כן צריכין לילך בדרך זו מאד, שבכל פעם בבואו לפרש שיחתו לפני השם יתברך, או להתקרב לאיזה דבר שבקדשה, נזכיר לעצמו את רבוי הטובות והחסדים שכבר עשה השם יתברך עמו מעודו עד היום הזה, ועל־ידי־זה יתחזק לבבו לבטח בהשם יתברך שישמע תפלתו גם עתה, ועל־ידי־זה יוכל להתקרב אליו יתברך, ולפרש לפניו שיחתו כראוי.

והכלל, אהובי, בני! שמרב המרירות והצרות והיסורים שעוברים על האדם, נסתם פיו לדבר אליו יתברך, ונתעקם לבבו בקשיות ובספקות אחריו יתברך, ונטמטם מחו ודעתו לגמרי, עד שהוא רחוק משוב הדעת, והוא שרוי בעצבות ובמרירות ובדכאון, ואין עצה אחרת, אלא למסר את נפשו לחפש ולבקש ולמצא את הטוב שכבר עשה עמו הקדוש־ברוך־הוא, כי אין אדם שלא עשה עמו הקדוש־ברוך־הוא טובות מעודו עד היום הזה, ובכח הזה הוא יכול להמשיך ולבקש ולהתחנן לפניו יתברך, ולהכניס בעצמו שמחה וחיוף על הפנים, ועל־ידי־זה הוא יקבל גם את הזולת בסבר פנים יפות, כי בדרך כלל מי שהוא ממרמר, ונמצא בצרות וביסורים, קשה לו לקבל את פני הזולת בסבר פנים יפות, כי לבו אינו עמו, ולכן אם ירגיל את עצמו ללכת בדרך זו — לתן תמיד תודה והודאה להקדוש־ברוך־הוא על העבר, שכבר עזר לו עד עכשו, על־ידי־זה יפתח לו לבו, שיוכל לבקש על להבא, ומה גם שזה יכניס בו שמחה אמיתית, שישמח בו יתברך, ויוכל לשמח גם את הזולת, ולהביא לו חיוף על פניו, וזה מאד מאד חשוב אצלו יתברך, שאדם תמיד יחפש

ויבקש את הטוב שיש בו, ויודה וישבח את הקדוש-ברוך-הוא על כל החסדים והרחמים גמורים שעשה עמו עד עכשו, ועל-ידי-זה יתרחב לו בגשמיות וברוחניות גם יחד, ויוכל להחיות את עצמו וגם את הזולת.

העקר תצא, אהובי, בני! מהעצבות והמרירות והדפאון הפנימי שנכנס בך, ותתחיל ללכת עם פנים שוחקות ומאירות, ותמצא את הטוב שכבר עשה עמך הקדוש-ברוך-הוא מעודך עד היום הזה, ואז תראה איך "חיוף שנה זהב", כי רב בני-אדם, כשעובר עליהם מה שעובר, הם שרויים בעצבות ובמרירות, ומיאשים את עצמם ממנו יתברך, ועל-ידי-זה נופלים לעמקא דתהומא רבה, ונתעקם לבכם, והם מלאים קשיות וספקות עליו יתברך ועל הצדיקים האמתיים הדבקים בו יתברך, ולכן אשרי האדם שתמיד נותן תודה והודאה להקדוש-ברוך-הוא על העבר, ומבקש על להבא, שעל-ידי-זה יצא מהמרירות והעצבות שנכנסה בו, ויזכה להיות בשמחה אמיתית, ולשמח גם אחרים, אשרי לו בזה ואשרי לו בכא!

הקונטרס הקדוש הזה נדפס
לעילוי נשמת
שלום בן שרה ז"ל
גלביע כ"ו כסלו תשל"ח
חנה אנה בת גערה ע"ה
גלביע אי תשרי תשי"ע
ת.נ.צ.ב.ה.

הקונטרס הקדוש הזה נדפס
לכבוד
שמואל הנביא בן חנה זי"ע
ולכבוד
רבי מאיר בעל הנס זי"ע
ולכבוד
רבי אליעזר בן רבי אליעזר לופטן
עלזיענסק זי"ע

ולהצלחת
יעקב בן שרה ויפה בת חנה אנה ערפתי
שיזכו לבית משלהם ביבנאל

קופת צדקה קרן הצדיק

באפשרותכם להכניס את הברכה אל בתיכם ולקבל את קופת מוסדותינו "קרן הצדיק" לפדיון נפש, אשר בכל פרוטה ופרוטה שאדם מכניס בקופה זו הוא ממתיק מעליו ומעל בני משפחתו את כל הדינים, וממשיך על עצמו ישועות מפי אל עליון.

**"כשאנשים נותנים צדקה,
על ידי זה הפירות מתברכין
והשלום בעולם"**

(ספר המידות אות צדקה סימן מ"ט)

**"לסייע לתלמידי חכמים
בזה מבטל הוראת הכוכבים
והמזלות"**

(ספר המידות אות צדקה ה"ב סימן ד')

לקבלת הקופה נא ליצור קשר
בטלפון: 04-6708356
או בפקס: 04-6708359
ותוכלו לקבלה בדיוור ישיר.